

(המשך מעמוד 29)

זה בעמידה, בפינת הרחוב, באמצע ההמור לה של רחוב קאהירי סואן. כאותו ערב עדיין לא שמעו הקאהירים על בואם של העיתור נאים הישראליים, וגם על ביקורו הצפוי של בנגין למחרת היום וידעו אך מעט, מפני שהיריעות על כך הוצנעו. גם כני שיחנו לא גילו אהבה יתרה לבנגין. אבל הם היו לכת שום למען השלום עם ישראל.

לפתע שאל אחד הצעירים את אנה פוני גר: "האם כואבות לך העיניים?" אנה היתה מופתעת. העיניים אכן כאבו לה כל היום. היא ייחסה זאת לחוסר השינה אחרי ליל האירוויזיון והטיסה בי שעות המוקדמות של הבוקר, וגם לחום הגורא ששרר במשך היום בקאהיר. (ניסינו להסביר לשני הצעירים מה זה אירוויזיון, אך כל העניין נראה לנו לפתע כטפל). "מייד אטפל בזה", אמר הצעיר. "בואי איתי".

כך גילינו כי שני הצעירים אינם כליכך צעירים. הם רופאים מדופלמים. בני 29, חניכי בית-הספר המפורסם לרפואה קצרי אל-עיני.

הראשון, מוחמד, משך את אנה הבלונר דית אל רחוב צדדי חשוך. שם, בכניסה לבניין, פתח את תיקו, הוציא טיפות עיניים, וטיפטף לעיניה הכחולות של הי פאצינטית את התרופה. חברו, עלי, עזר לידו. תוך דקות נפסק הכאב. הומנטי אותם לארוחת-ערב. אך הם סיררו בו באדיבות. נתתי לכל אחד מהם לירה ישראלית כמזכרת. "זהו שכר-הטירחה הי ראשון שלכם מפאצינטים ישראלים", התר

2 זוגות ליד שולחן אחד, במסיבת-הגן בארמון קובה: אל-סאדאת

הסיכוי לקבל עבודה בישראל עומד לנגד עיניהם של מצרים לא-מעטים, בשעה זו.

כידונים

ליד בית-הכנסת

תקרית קטנה מראה באיון קלות יכולה להיווצר אי-הבנה בין בני שני העמים, ובאיון מהירות היא עלולה לקבל ממדים של תקרית. בחום הלוהט הגענו מן הפיראמידות, בקצה הדרומי-מערבי של קאהיר, אל בית-הכנסת הגדול ברחוב עדלי, במרכז העיר. היינו מיובשים לחלוטין. ביקרתי לייך הפיראמידות יום לפני כן, ואז עמדו שם מכוניות מודרניות למכירת משקאות קרים, מעין מכוניות-שקס משוכללות. לקראת ביקורו של בגין הן סולקו, כמו כל שאר

שוטר עצר אותו. חיכיתי בסקרנות לבאות. השוטר ניגש אל המכונית. הנהג חייד אליו. השוטר חייד אל הנהג, ואמר לו: "אנא, הרי האור אדום, היזהר!"

המשכנו לנסוע. אמרתי לנהג: "אילו זה קרה בישראל, היה השוטר צועק עליך כהוגן, דורש את ניירותיך ורושם לך דו"ח."

הנהג הסתובב אלי (מבני קהאט) ואמר: "אנחנו המצרים, לא אוהבים שצועקים עלינו. הייתי הורג אותי." וכעבור רגע: "למה לא לחייך? למה שהחיים לא יהיו נעימים?"

בהמשך הדרך דיברנו על סיכויי להגיע לתל-אביב בקרוב, על משך הדרך במכונית (לפי הערכתי: שבע שעות לנהג רגיל, חמש שעות לנהג כמותו), על האפשרויות לקבל אצלנו עבודה.

טיפול ברחוב

מוחמד, רופא צעיר שאורי אבנרי הכירו במיקרה ברחוב, מטפטף טיפות לעיניה של אנה פונגר, עיתונאית ירושלמית, אחרי שהבחין בדלקת בעיניה. ככל העוברי-סיזהבים, נלהב מוחמד לשלום.

לוצצתי. החלפנו שמות וכתובות. לחצנו ידיים, ונפרדנו בהרגשה שהנה רכשנו ידיים חדשים. היתה לנו הרגשה נוספת: שראינו את פניה של מצריים הי אמיתית, זו שמעבר לכל ההסכמים, הנוסחות, הנאומים, הסעיפים, הי מאמרים.

לא אוהבים

צעקות

כעבור יומיים לקחתי מוגית כדי לנסוע למישרד-החוץ — דרך של לפי חות שעה. עמדתי לקבל מפי ידיד תידרוך פרטי על מצב העימות בין מצריים והאי-רצות הערביות.

אחרי כמה מאות מטרים ביקש הנהג סליחה. הוא רצה לסטות לשעה קלה מן הדרך. הסכמתי. הוא נכנס לסימטה בלתי רצופה בהליופוליס (שאינה כליכולה שכו נתפאר, כפי שאפשר לחשוב ברחובותיה הראשיים). הוא נעלם לשעה קלה. חזר ושאל: "אולי תעלה אלי הביתה? אשתי רוצה לכבד אותך בגלידה."

נאלצתי לסרב, כי השעיה דחקה. הוא הראה לי את אשתו ובנו הקטן, שעמדו על מרפסת וניפנפו לני. "אשתי רצתה לראות בפעם הראשונה בחייה ישראלים", אמר בצער.

פיראמידה שניה
מול הפיראמידה צילמה גילה רזין את הדגל הישראלי, שהתנוסס על מכוניתו של ראש-הממשלה, אשר יצרה אף היא תבנית משולשת. בתמונה מימין: בפתח הפיראמידה מנופך מנחם בגין העליו למלווי, מתחת לשלטי האוסר: "אסור לעשן בתוך הפיראמידה".